

Csernus Imre: „Nehéz elszánni magunkat a szül?ségre”

2011 december 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Dr. Csernus Imre ismét a N?k Lapja Café állandó szerz?jeként jelentkezik heti üzenetével. Lélek, párkapcsolat, emberi viselkedés... ezúttal a gyermektelenek dilemmájáról írt nekünk a pszichiáter.

Számtalan magyarázata lehet annak, hogy egy párnak miért nem lehet gyermeke, illetve hogy miért nem akar

szül?vé válni. El?bbi legtöbbször a környezeti ártalmak, a genetika számlájára írható, utóbbi azonban már egyéni döntés. **Amit a környezetemben tapasztalok, annak alapján a gyermektelenek két kategóriába sorolhatók:** vannak azok, akik sütségtelennek tartják a gyereket, meg vannak azok, akik rettegnek a szül?vé válástól, menekülnek a felel?sség el?l, nem vállalják önmagukat, az életüket. Félelemb?l mondanak le a gyermekvállalásról.

Azok, akik a gyereket sütségtelennek tartják, féltik a kényelmüket, a ruhaméretüket, vagyis szintiszta egoizmus vezérli ?ket. Az ilyen ember nem nagyon tud mit kezdeni egy folyamatosan üvölt? ego-gombóccal, aki háromóránként éhes, aki a jólét kell?s közepébe napi rendszerességgel büdöset kakil. ?k nem vállalják be a gyereket, de persze ezzel sincs semmi gond. Sokkal szerencsésebb ez a választás, mint az, ha valaki úgy vállalkozik a szül?i feladatra, hogy még maga is gyerek, a gyerek meg csak pótlék, csak kompenzál vele, mert magánéletében nem tudta megvalósítani azt, amit megálmodott magának.

Nagyon gyakran azonban azzal a mintával van a baj, amit tanultak, ami körülveszi ?ket, nem kívánják követni, amit a környezetükben látnak, és eszük ágában sincs lemásolni az otthonról hozott vagy a sz?k környezetükben látott rengeteg tönkrement, kih?lt, elromlott kapcsolatot. Sokan azt látják, úgy hiszik, hogy a gyerek túl nagy er?próbája a kapcsolatoknak, és inkább lemondanak arról, hogy szül?vé váljanak.

Sok n? fél például attól, ha teherbe esik, akkor a partner szexuális vágya megcsappan iránta, a kapcsolaton belüli feszültség szépen-lassan növekedni kezd, ezzel együtt pedig egyre er?södik a félelem, hogy a nehéz helyzetben a férfi el?bb-utóbb úgyis magára hagyja, lelép. Na, ?k tipikusan azok, akik köszönik szépen, de inkább nem kérnek az egészbe?, eleve nem teszik kockára a kapcsolatukat. Maradnak kettesben – majd egyedül. Mert bár lehet gyerek nélkül is boldog az ember, ha beköszönt az öregség, amikor a n?k esetében az anyává válás már biológiai okokból sem lehetséges többé, az ember az évek el?re haladtával magányossá, tehetetlenné válik, kialakul a depresszió, a félelem, ami az életet sütségszer?en lerövidíti.

A gyermekvállaláson mindenképp komolyan el kell gondolkozni, meglépni azonban csak akkor érdemes, ha valakinek az élete már kiteljesedett, és eljutott a felismerésig, hogy szeretne nyomot hagyni maga után, át akar adni valamit. Az ember a tudását, pénzét végeredményben azért szerzi meg, hogy azt egyszer átadja valakinek. Fontos, hogy a gyerekvállalás ne egy önz? döntés legyen. Ne azért szüljön valaki, hogy ne legyen egyedül, hogy megtartsa a társát, aki utódra vágyik, vagy öregkorára legyen, ki ápolja.

De amíg az emberek képtelenek arra, hogy a hétköznapi problémáikkal megbirkózzanak, amíg a bels? feszültségeiket hedonista módon itallal, drogokkal, kurvázással, egyéjszakás kalandokkal tudják csak lereagálni, amíg önmagukkal nem képesek szembenézni, dühüket, frusztrációjukat és agressziójukat a családjukon vezetik le, addig a gyermekvállalás sokdrangú kérdés marad.

Csernus Imre - noklapja.hu

Ajánló

